

rahwa suust weel jõndnud koku koguda ja ihes-
paima.

Meie aial on ka need wiimadsedgi mälestused
meie rahwa meelest ära hakanud kaduma, mis
mitte hea tunnistus meie aegse rahhwale ei ole.
Jumal aga hoidku meid selle eest, et nende mä-
lestuste kustumistega ihes ka wana eesti wõlm
meist ei lahkuks. (Kolm isamaa kõnet.)

Must räästas ja ööpik.

Ühe rikka mehe majas rippusid kaks linnu puuri:
ihe sees oli üks must räästas ja teise sees üks
ööpik wangis. Räästalle oli ta peremees 2 laulu-
wiisi õpetanud ja neid ta krääksutas nii sageste,
kui aga ta peremees seda tegema jundis. Ööpik
aga laulis nõnda, kudas Jumal talle laulu loonud
oli, kui ka mitte nõrma rõõmsaste nagu tominga
ladwas; sest ta wangi põli tegi ta südame kurr-
waks ja ta laulu heli kurtis priidust taga. Ühe
selle oli ta süda alati oma peremehe poale täis,
et miks see teda wangi heitnud oli ning kui pere-
mees wabest ka puuri juure tuli ja ööpiku ilusot
laulu oma meelejahutuseks kuulda tahtis, ja weel
pealegi meelitades ööpiku laulda palus, siis seisis
see walt kui lull. Niisugust olekut oli räästas

juba mitu korda ööpikale minna peale wisanud, teda
patuseks sõimand ja iseennast pühaks kiitnud.
Ühel päawal, kui ta jälle wana moodi oma pere-
mehe käsu peale ta meelepärast wiisi krääksus,
andis see talle tüli sukurt. „Waata naaber“,
kiitles ta, „kui sa ka nii alandlik oleks ja kobe
oma peremehe käsu peale laulaks, siis sa saaks ka
sukurt.“ — „Krääksu aga sina peale, mis su
wangistaja sind krääksuda käsib,“ wastab ööpik,
„minu ükändane troost mu wangi põlwes on
mulle mu Jumalast loodud kaituand.“ —

Mu isamaa.

Mu isamaa,
Kui kaunis sa!
Su rinnal hiied kohawad;
Su kargal ta,
Ja nõgus ka
Meil wiljad kangest mühawad.
Sest laulan ma
Sull' Maarja-maa:
End rõõmusta mu isamaa,
Mu armas kallis Eestimaa!

Mu isamaa,
Kui rikas sa!